

Πως απάντησε ο στρατηγός Μακριγιάννης σ' έναν άθεο!

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

«Του αϊ-Γιαννιού του Θεολόγου το βράδυ ήταν κάτι λογιότατοι εις το σπίτι μου, μισομαθείς και άθρησκοι. Πιάνει ο ένας και λέγει:

Πώς ο Θεός θα διόριζε την Θεοτόκο να γεννήσει τον Χριστόν και να μείνει παρθένο, πώς γίνεται αυτό; Του λέγω:

Εις το σκολειόν όπου πάτε, θεολογίαν σπουδάσετε και φιλοσοφία ή το ένα; Λέγει: Φιλοσοφίαν μόνον. Τον άφησα, δεν του ματάκρινα τίποτας, και πέσαμεν σ άλλες ομιλίες, δια ν αστοχήσει αυτό.

Μετά από καιρόν του λέγω: Εσύ, φίλε, είσαι κουτσός· διατί κάνεις αδρασκελιές δια δύο ποδάρια, εις καιρόν οπού έχεις ένα ποδάρι μόνον;

Όχι, λέγει, δύο έχω, και καλά!

Του λέγω, ένα μόνον έχεις, και εκείνο τσακισμένο.

Όχι, λέγει, δύο!

Σώπα, του λέγω, ψεύτη!

Σηκώνεται απάνω, λέγει:

Ορίστε οπού χω δύο και περπατώ.

Βρέ αδελφέ, του λέγω, δεν σε ρώτησα εγώ, εκεί όπου σπουδάζεις τί μαθαίνεις, θεολογικά και φιλοσοφικά, και μου είπες μόνος σου ότι μαθαίνεις φιλοσοφικά μόνον; και διατί σπουδάζεις το ένα και κάνεις κρίση δια τα δύο.... και είσαι μισόθρησκος και θαμαίνεσαι πώς η Θεοτόκο γέννησε τον Χριστόν κι έμεινε παρθένο;

Εσύ δεν μπορείς να το γνωρίζεις, ότ είσαι κουτσός· αυτός ο άγιος ο σημερινός και ο άγιος Βασίλειος και οι άλλοι πατέρες της Εκκλησίας το γνωρίζουν, ότι είχαν πρώτα αρετή, ηθική, και σπούδαξαν και την θεολογίαν πρώτα και την φιλοσοφία και γνώρισαν με την εντέλειαν το ένα και τ άλλο και έγιναν και καλοί χριστιανοί ορθόδοξοι θεολόγοι και καλοί φιλόσοφοι, και τότε έλαβαν και την φώτιση του Θεού και την ευλογίαν του και της βασιλείας του και έγιναν πατέρες της Εκκλησίας και άγιοι, και δι αυτά όλα τους έκαμαν εικόνες και τους προσκυνούμεν, και αυτείοι ξέρουν πώς ήταν η Θεοτόκο, ποιά αρετή, ποιά αγαθότη, και πώς εσαρκώθη και πώς εγεννήθη και πώς εσταυρώθη, να σώσει εσένα τον παλιάνθρωπον, τον αχάριστον, και απάνω να σου δείξω πώς, δια να γιομίσει το ξεροκέφαλό σου, και σέναν και των ομοίων σου.

Δεν σηκώνεταν, να μην τον χτυπήσω, ότι μ έβλεπε θυμωμένον οπού του μιλούσα. Με το στασιό τον σήκωσα, του λέγω: Έμπα εις την άλλη κάμαρη μέσα, και εις της κλειδωνιάς την τρύπα να βάλεις τ αυτί σου, και ό,τι σου ειπώ κρυφά να μας ειπείς όταν θα βγείς έξω.

Μπήκε μέσα, έβαλε το αυτί του εις την κλειδωνότρυπα. Του λέγω: Βάλ το πλησίον – και εγώ απ όξω φυσάγω πολύ. Έβγα, του λέγω, να μας ειπείς τί σου είπα. Βήκε, λέγει: Ένας αγέρας μου γιόμωσε το αυτί μου.

Του λέγω: Και αυτό της θεία-Πρόνοιας με την Θεοτόκον αγέρας είναι, είπε και έγινε, δεν είναι ανθρώπινον έργον, και δια τούτο εγεννήθη και έμεινε παρθένος·

έλα να σου δείξω και το έργον ποίον είναι.

Παίρνω ένα καρφί και το βαρώ και μπαίνει εις τον τοίχο· τότε το βγάζω, του λέγω: Αυτό λέγεται, λογιότατε, έργον, ότι χάλασε τον τοίχον.»[1] Έργο ανθρώπινο ήταν κι η πτώση των πρωτοπλάστων που έφερε αποτέλεσμα, φυσική συνέπεια, το θάνατο.

Το ανθρώπινο έργο προκαλεί φθορά χαλά τον τοίχο και όχι μόνο

Ενώ Το Θεϊκό Σε Αρμονική Σχέση Με Το Περιβάλλον Γίνεται· Αγέρας, Πνεύμα,
Πνοή· Πνέει Και Φέρνει Τη Ζωή.

[1] «ΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΜΑΤΑ» Στρατηγού Μακρυγιάννη

Πηγή: talantoblog.blogspot.gr